

[Hanne Reintoft.]

vedtages, og jeg havde faktisk håbet, at de ændringer, socialdemokratiet foreslår, kunne være tiltrådt af regeringen.

Der er både utilfredshed og bitterhed i befolkningen efter afslutningen af en dårlig overenskomst og efter regeringens stramning af økonomien. Det mindste, man kunne gøre — selv om man mener, man har været nødt til at foretage denne stramning — var dog at bringe i hvert fald det sociale sikkerhedsnet i orden, så man ikke påførte folk yderligere usikre vilkår.

I øvrigt kan jeg tilslutte mig bemærkningerne om, at det er vigtigt, at staten og ikke mindst produktionen bærer en stigende andel af udgifterne. Det er rigtigt, at i mange lande, også sydpå, pålægger man arbejdsgiverne en større andel, og man skal ikke umiddelbart lade sig feje af bordet. Der har været en vis modestrømning i retning af, at det bare bliver væltet på priserne, men det kan også laves på en sådan måde, at det bliver rimeligt. I hvert tilfælde må man vide, at alting er ikke løst over skattebilletten. Vi ved jo at den store skattebyrde bæres af den almindelige lønmodtager.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil sige tak til de ordførere, der har haft ordet, og jeg vil særlig takke de ordførere, som har anbefalet lovforslaget til gennemførelse.

Jeg vil allerførst sige, at det, der er forelagt her, er et lovforslag, hvorefter staten ud fra den nuværende ordning yder et væsentligt beløb til forbedring af sygedagpengene. Jeg vil samtidig understrege, at socialreformkommissionen er ved at lægge sidste hånd på værket. Der blev af visse ordførere talt om, at man ikke måtte vente på arbejdet i socialreformkommissionen. Når jeg kan oplyse tinget om, at man på sekretariatsplan er ved at udarbejde betænkning også vedrørende korttidssikringerne, håber jeg, man vil forstå, at tidspunktet ikke er inde til at foregribe det grundige og ret langvarige arbejde, der har været udført her, ved nu at foretage afgørende ændringer i den nuværende lovgivning.

Det, som det socialdemokratiske ændringsforslag først og fremmest går ud på, er en fuldstændig afskaffelse af ventetiden for sygedagpenge på 6 dage, forhøjelse af maksi-

mumsatsen for dagpenge til ikke-forsørgere til samme beløb som for forsørgere og forhøjelse af dagpengehjælpens dækningsgrad fra de 80 til 90 pct. af indtægten og endelig gennemførelsen af den automatiske lønregulering af dagpengesatserne. Alt i alt er der her tale om en række meget vidtgående ændringer af den nugældende ordning. Det fremgår vel også med al ønskelig tydelighed deraf, at udgifterne ved at gennemføre disse ændringer skønmæssigt må anslås til omkring 300 mill. kr. om året.

Det ændringsforslag, socialdemokratiet har stillet, giver ikke nogen anvisning på, hvorledes disse merudgifter skal dækkes. Socialdemokratiets ordfører nævnte i dag spørgsmålet om, hvorvidt produktionen skulle bære noget mere, og fandt, at det var ikke urimeligt, hvis man fik en anden bidragsfordeling, men som det er oplyst, også i et svar til udvalget, er det vel næppe det rimelige tidspunkt nu, hvor man har afsluttet overenskomster, at bringe dette spørgsmål ind i billedet. Det må jo ikke glemmes, at beregninger over udgiften ved forskellige forbedringer har været forelagt arbejdsmarkedets parter, og derfor mener jeg ikke, det kan være rimeligt, at man på dette tidspunkt foretager en ændring, som ensidigt vil belaste den ene af parterne.

Når man ikke har givet nogen klar anvisning på, hvorledes bidragsfinansieringen til dækning af de øgede udgifter skal ske, må det vel formodes at være socialdemokratiets opfattelse, at staten må bære hele merudgiften. Der er jo intet sagt i ændringsforslaget om det modsatte. Der er heller ikke i ændringsforslaget nævnt noget om, at bidragene skulle reguleres automatisk, samtidig med at dagpengene reguleres automatisk, og det vil jo betyde, at kommende udgiftsforhøjelser fuldt ud vil falde på staten, hvis vi bibeholder den nuværende lovgivning. Efter de paragraffer, vi arbejder med i dag, vil det jo kræve en lovændring at få bidragene forhøjet, og det vil igen kræve en forhandling med hovedorganisationerne.

Meget væsentligt er det imidlertid efter min opfattelse, som jeg nævnte før, at ændringsforslaget på afgørende punkter foregriber arbejdet i socialreformkommissionen. Jeg nævnte før, at man på sekretariatsplan var i gang med at udarbejde forslag til betænkning, og det forventes, at kom-